

Bilag til F. t. L. ang. Gader og Veje i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse.

maaske har været paa sin Plads under ældre Tidens Forhold, hvor det gennemgaaende kun har været et Faatal af større Ejendomme, der har været interesseret i en saadan Vej, og hvor de paagældende Ejere regelmæssig havde deres Bopæl paa Ejendommen, er saa godt som uigennemførlig under de Forhold, der hersker i en købstadmæssig bebygget Kommune, hvor Udstykningen har medført, at der findes et stort Antal private Veje, og at der ved den enkelte Vej ofte ligger et stort Antal mindre Ejendomme, bebyggede og ubebyggede mellem hverandre, og hvor man ikke kan regne med, at de bebyggede Ejendomme er beboet hele Aaret igennem. Hertil kommer, at Kommunerne gerne skulde være i Stand til at afgøre Sagerne i Forbindelse med et aarligt Eftersyn af samtlige private Veje, men dette er umuligt, hvis der i Forvejen skal være udstedt Indkaldelse til alle Grundejere ved de Veje, hvor der bliver Tale om Istandsættelsesarbejder.

Vort Ønske er derfor, at der gives Hjemmel til, at Kendelse kan afsiges, blot der har været udstedt offentlig Bekendtgørelse om Afholdelse af Vejsyn, og at Forkyndelse af afsagte Kendelser kan ske paa samme Maade.

Nogen Betænkelighed ved at indføre en saadan Ordning kan der ikke være, idet det erfaringsmæssigt kun er i et Faatal af Tilfælde, at der gives Møde ved Aastedsforretninger eller dog fremsættes Bemærkninger af nogen Betydning.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorledes der skal indkaldes til Aastedsforretningen, staar Spørgsmaalet om, hvad der skal afgøres ved Sogneraadets Kendelse. Dette er fastsat ved § 5 i Loven af 1865; foruden at det her under Punkterne 3, 4 og 5 er fastsat, at der skal træffes Bestemmelse om, hvilke Arbejder der skal udføres, hvornaar de skal være udført, og hvorledes de skal fordeles mellem de interesserede, Afgørelser, der ogsaa skal træffes efter den københavnske Gadelovs § 8, er det i Punkterne 1 og 2 fastsat, at det skal afgøres, hvem der er berettiget til Vejens Brug og derfor forpligtet til at deltage i dens Vedligeholdelse, og eventuelt, hvilke der er Vejens Grænser; i Forbindelse hermed er det i Paragraffens Slutning foreskrevet, at der ved disse Afgørelser skal tages Hensyn til eventuelle foreliggende gyldige Bestemmelser og Overenskomster. Afgørelsen af disse Punkter tilkommer efter Lovens § 8 dog kun Sogneraadet, for saa vidt der ikke er Strid mellem de paagældende, idet eventuelle Tvistigheder skal henvises til Rettergang og Sagen udsættes derefter.

Det rigtige er formentlig, at disse Spørgsmaal som rene Domstolsspørgsmaal helt bør holdes udenfor Sogneraadets Paakendelse. Sogneraadet bør alene være berettiget og forpligtet til at bestemme, hvilke Arbejder der skal foretages, hvilken Frist der skal gælde, og hvorledes Arbejdet eller den eventuelle Betaling for dets Udførelse skal fordeles mellem de bidragspligtige Grundejere. Med Hensyn til Kommunens Forhold til dette Spørgsmaal henvises til Bemærkningerne nedenfor under Punkt II.; her skal kun bemærkes, at naar man, som man har gjort det ved Loven af 1925, giver Sogneraadet Adgang til af egen Drift at optage Spørgsmaalet om en privat Vejs Istandsættelse, er det nødvendigt, at Overenskomster som de nævnte er det uvedkommende, og at Sagen og Arbejdet kan fremmes, selv om der bestaar Uoverensstemmelser med Hensyn til et Retsspørgsmaal. De Spørgsmaal herom, der maatte opstaa — det er erfaringsmæssigt kun meget sjældent, at saadanne Spørgsmaal foreligger — maa paa almindelig Maade indbringes for Retten uafhængig af Sogneraadets Paakendelse og af Kendelsens Opfyldelse.

Det er vor Mening, at Bestemmelsen om, at Sogneraadene af egen Drift kan rejse Sag om Istandsættelsen af private Veje, ikke vil kunne blive til nogen større Nytte for Kommunerne, hvis den ikke ledsages af en Adgang til at gaa frem paa en Maade, svarende til den, der er fastsat ved den københavnske Gadelovs § 8. En Overgang til denne Ordning vil, saavidt vi kan se, ikke medføre nogen væsentlig reel Forskel i Grundejernes Retsstilling, men det vil spare Sogneraadene for en Del meget besværlige Formaliteter, hvis Nytte er meget problematisk.

Hvis vort Ønske imødekommes paa dette Punkt, maa der formentlig ske en Ændring i Regelen i Lovens § 7 om Indankning af Sogneraadets Afgørelser for Amtsraadet, en Regel, der udtrykkelig er opretholdt ved Loven af 1925. Efter denne Bestemmelse er Ankefristen 4 Uger, regnet fra Kendelsens Afsigelse. Denne Fristbestemmelse er formentlig for streng, naar der ikke finder særlig Indkaldelse Sted til Aastedsmødet, hvorfor den formentlig bør ændres saaledes, at Fristen regnes fra Kendelsens Bekendtgørelse. Man kan herved henvide til, at den københavnske Gadelov, der ved § 17 hjemler Anke til Ministeriet, overhovedet ikke fastsætter nogen Frist, en Bestemmelse, der dog forekommer os for vid, idet den muliggør Anke, selv efter at Arbejdet er udført ved Kommunens Foranstaltning.